KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 27.7.2026 r.
COM(2026) 396 final

2026/0221 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Handlu i Rozwoju ustanowionego na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC objętymi umową o partnerstwie gospodarczym, z drugiej strony, w odniesieniu do zastąpienia listy osób, które chcą i mogą pełnić rolę arbitrów

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy stanowiska Unii, które ma być zajęte w ramach Komitetu ds. Handlu i Rozwoju UE-SADC w sprawie zastąpienia listy osób, które chcą i mogą pełnić rolę arbitrów w zakresie rozstrzygania sporów między państwami.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Umowa o partnerstwie gospodarczym między UE a SADC

Umowę o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską, z jednej strony, a sześcioma państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC): Botswaną, Eswatini, Lesotho, Mozambikiem, Namibią i Republiką Południowej Afryki, z drugiej strony, stosuje się tymczasowo od dnia 10 października 2016 r. między wszystkimi stronami Umowy, z wyjątkiem Mozambiku. Umowę stosuje się tymczasowo między Mozambikiem a Unią Europejską od 4 lutego 2018 r.[1]

2.2. Komitet ds. Handlu i Rozwoju

W Komitecie ds. Handlu i Rozwoju, ustanowionym na mocy art. 103 Umowy, zasiadają przedstawiciele stron. Zgodnie z art. 103 ust. 7 Komitet ds. Handlu i Rozwoju odbywa posiedzenia w szczególnym składzie w celu rozstrzygania wszystkich kwestii dotyczących handlu i zagadnień związanych z handlem. Art. 103 ust. 6 Umowy stanowi, że Komitet ds. Handlu i Rozwoju przyjmuje decyzje na zasadzie porozumienia stron, z należytym poszanowaniem zakończenia ich procedur wewnętrznych.

2.3. Planowany akt Komitetu ds. Handlu i Rozwoju

Przewiduje się, że podczas posiedzenia w Brukseli w 2026 r. Komitet ds. Handlu i Rozwoju przyjmie decyzję w sprawie zastąpienia listy 21 osób, które chcą i mogą pełnić rolę arbitrów zgodnie z art. 94 Umowy („planowany akt”).

Celem planowanego aktu jest zapewnienie utrzymania minimalnej liczby dostępnych arbitrów.

Lista osób, które chcą i mogą pełnić rolę arbitrów, składa się z trzech części: po jednej części dla każdej ze stron zawierającej nazwiska ośmiu osób mogących pełnić funkcję arbitra oraz jednej części zawierającej nazwiska pięciu osób niebędących obywatelami żadnej ze stron, które mają pełnić rolę przewodniczącego organu arbitrażowego, spełniających wymogi określone w art. 94 ust. 1 Umowy.

Planowany akt nie zmienia tekstu Umowy i nie wymaga żadnych działań wykonawczych ze strony państw członkowskich. Ponieważ planowany akt dotyczy wyłącznie wewnętrznego funkcjonowania mechanizmu rozstrzygania sporów przewidzianego w części III Umowy, który musi zostać wdrożony przez Komisję, planowany akt należy przyjąć w języku angielskim. Tłumaczenia mogą być udostępnianie na potrzeby wewnętrznego procesu decyzyjnego każdej ze stron oraz informowania opinii publicznej.

Planowany akt będzie wiążący dla stron zgodnie z art. 103 ust. 6 i art. 94 ust. 1 Umowy. Wejdzie on w życie z dniem jego przyjęcia.

[1] Powiadomienie dotyczące tymczasowego stosowania – 10.2.2018 - EUR-Lex - 22018X0210(01) - PL - EUR-Lex.

3. STANOWISKO, JAKIE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Stanowiskiem, które ma być zajęte w imieniu Unii, powinno być poparcie przyjęcia planowanego aktu. Stanowisko to powinno opierać się na projekcie decyzji Komitetu ds. Handlu i Rozwoju dołączonym do niniejszego wniosku w sprawie decyzji Rady.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Komitet ds. Handlu i Rozwoju jest organem utworzonym przez umowę międzynarodową.

Akt, który ma zostać przyjęty przez Komitet ds. Handlu i Rozwoju, to akt mający skutki prawne. Planowany akt będzie wiążący dla stron na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 103 Umowy.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych umowy.

W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE jest uzależniona głównie od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu dotyczą realizacji wspólnej polityki handlowej w drodze wdrożenia umowy międzynarodowej.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 207 ust. 4 TFUE.

4.3. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 207 ust. 4 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

5. PUBLIKACJA PLANOWANEGO AKTU

Aby zapewnić przejrzystość, Komisja opublikuje planowany akt Komitetu ds. Handlu i Rozwoju w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* po jego przyjęciu. Ponieważ publikacja planowanego aktu nie jest wymagana przez prawo, publikacja ta musi być przewidziana w akcie prawnym.

2026/0221 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Handlu i Rozwoju ustanowionego na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC objętymi umową o partnerstwie gospodarczym, z drugiej strony, w odniesieniu do zastąpienia listy osób, które chcą i mogą pełnić rolę arbitrów

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Umowa o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC UPG, z drugiej strony („Umowa”) została zawarta przez Unię decyzją Rady (UE) 2016/1623 z dnia 1 czerwca 2016 r.[2] i jest tymczasowo stosowana od dnia 10 października 2016 r. między wszystkimi stronami Umowy, z wyjątkiem Mozambiku. Umowę stosuje się tymczasowo między Mozambikiem a Unią Europejską od 4 lutego 2018 r.[3]

(2) Zgodnie z art. 94 ust. 1 Umowy Komitet ds. Handlu i Rozwoju musi sporządzić listę 21 osób, które chcą i mogą pełnić rolę arbitrów.

(3) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania systemu rozstrzygania sporów ustanowionego w części III Umowy Komitet ds. Handlu i Rozwoju powinien zastąpić listę osób, które chcą i mogą pełnić rolę arbitrów.

(4) Należy ustalić stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu ds. Handlu i Rozwoju, gdyż decyzja będzie wiążąca dla Unii.

(5) W celu zapewnienia przejrzystości zaleca się opublikowanie ostatecznie przyjętej decyzji Komitetu ds. Handlu i Rozwoju,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii przez Komitet ds. Handlu i Rozwoju, opiera się na projekcie aktu Komitetu ds. Handlu i Rozwoju dołączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Decyzję Komitetu ds. Handlu i Rozwoju publikuje się po jej przyjęciu.

---

[2] Dz.U. L 250 z 16.9.2016, s. 1.

[3] Dz.U. L 38 z 10.2.2018, s. 1.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący